NORAKSTS
Lieta Nr.142138311
1-1383-11/21

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2011.gada 1.decembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska

saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 114.panta pirmo daļu rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.P.* (personas kods */personas kods/*) pieteikuma par Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes 2010.gada 21.decembra lēmuma Nr.D57/10-6/3878 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes vecākā inspektore 2010.gada 10.novembrī sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu - paziņojumu Nr.D57 108484256 (turpmāk – Protokols) par to, ka automašīna Opel ar valsts numura zīmi */reģistrācijas numurs/* bija novietota stāvēšanai Vesetas ielā pretī Grostonas ielas namam Nr.6b, neievērojot 2004.gada 29.jūnija Ministru Kabineta noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk ─ CSN) 135.5.punkta prasības, proti, nav 5 metri līdz gājēju pārejai, un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{10}panta piektās daļas 7.punktu pieņēma lēmumu par pieteicējas saukšanu pie administratīvās atbildības un naudas soda 30 latu apmērā uzlikšanu (turpmāk – Sākotnējais lēmums).

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldē (turpmāk – Pārvalde), kas ar 2010.gada 21.decembra lēmumu Nr.D57/10-6/3878 (turpmāk – Lēmums) atstāja negrozītu Sākotnējo lēmumu.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicēja vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā.

Pieteikumā norādīts, ka policijas inspektore nav ņēmusi vērā LAPK 33.panta otro un trešo daļu, jo nav vērtējusi, ka iespējamā pārkāpuma izdarīšanas brīdī bija samazināta satiksmes intensitāte, tā bija trešdiena, diennakts gaišais laiks, sauss asfaltbetona ceļa segums un laba redzamība, turklāt pieteicēja iepriekš nav administratīvi sodīta. Pieteicēja norāda, ka ievēroja CSN 10.punktā noteiktās prasības.

Pieteicējas skatījumā iespējamais administratīvais pārkāpums nepamatoti nav atzīts par maznozīmīgu saskaņā ar LAPK 21.pantu.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2011.gada 14.martā saņemtajā rakstveida paskaidrojumā Pārvalde pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz turpmāk minētajiem argumentiem.

No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējas transportlīdzeklis bez vadītāja klātbūtnes bija novietots stāvēšanai, neievērojot CSN 135.5.apakšpunkta prasības.

Pārvalde atsaucas uz Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2004.gada 9.marta spriedumu lietā SKA-10 un 2004.gada 19.oktobra spriedumu lietā SKA-176, kur Senāts atzinis, ja likumdevējs ir pieņēmis imperatīvu normu, saskaņā ar kuru izdodams obligātais administratīvais akts, tad likumdevējs jau sākotnēji ir izvērtējis sabiedrības un atsevišķas personas tiesiskās intereses, kā rezultātā pieņemta norma, kas noteic,

ka, pastāvot konkrētiem faktiskajiem apstākļiem, izdodams obligātais administratīvais akts, kas nav saistīts ar īpašu tā izdošanas vai satura lietderības apsvērumu izvērtēšanu.

[4] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 114.panta pirmo daļu tiesa var izspriest lietu bez tiesas sēdes, ja lietā esošie materiāli ir pietiekami un tam rakstveidā ir piekritis pieteicējs.

Savā pieteikumā pieteicēja ir piekritusi administratīvās lietas izskatīšanai rakstveida procesā (lietas 3.lapa).

Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, atzīst, ka lietā esošie materiāli ir pietiekami, lai izskatītu lietu rakstveida procesā, tādējādi tiesa skata lietu rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, izvērtējot procesa dalībnieku lietā sniegtos rakstveida paskaidrojumus kopsakarā ar lietas materiāliem un lietā esošajiem pierādījumiem, secina, ka pieteikums ir noraidāms turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[6] Lēmums, pamatojoties uz kuru pieteicēja sodīta saskaņā ar LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 7.punktu, ir personai, konkrēti pieteicējai, nelabvēlīgs administratīvs akts.

Savukārt administratīvā akta, kurā uzlikts administratīvais sods, izdošana saistīta ar noteikta procesa, kas noteikts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, ievērošanu.

Saskaņā ar LAPK 8.panta pirmo daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā.

Līdz ar to spriedumā LAPK normas ir izteiktas tādā likuma redakcijā, kāda bija spēkā administratīvā pārkāpuma izdarīšanas laikā.

[7] LAPK 272.pants nosaka, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus citastarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tiesa konstatē, ka lietā ir šādi pierādījumi:

[7.1] 2010.gada 10.novembrī pieteicējai sastādīts Protokols par CSN 135.5.apakšpunkta prasību neievērošanu un saskaņā ar LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 7.punktu pieteicējai uzlikts naudas sods 30 latu apmērā (lietas 24.lapa);

[7.2] pārkāpuma fiksēšanas laikā un vietā uzņemtās fotogrāfijas, kurās redzama automašīna Opel ar valsts numura zīmi */reģistrācijas numurs/*, kas novietota stāvēšanai pie pašas gājēju pārejas (lietas 25.lapa);

[7.3] pieteicējas apstrīdēšanas iesniegums, kurā pieteicēja nepiekrīt sākotnējam lēmumam un norāda, ka lēmuma pieņemšanas gaitā nav ņemti vērā atbildību mīkstinoši apstākļi, kā arī nepamatoti nav vērtēta, vai pārkāpums nebūtu atzīstams par maznozīmīgu saskaņā ar LAPK 21.pantu (lietas 16.-17.lapa);

[7.4] Lēmums, ar kuru sākotnējais lēmums atstāts negrozīts (lietas 20.-23.lapa).

[8] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par vietu, kur tika novietots stāvēšanai konkrētais transportlīdzeklis, ka transportlīdzekli stāvēšanai novietoja pieteicēja, kā arī nav strīda par gājēju pārejas atrašanos attiecīgajā vietā, proti, ka vietā, kur novietots pieteicējas transportlīdzeklis, blakus ir gājēju pāreja. Par pierādījumiem šim faktam kalpo kā sastādītais Protokols un pārkāpuma vietā uzņemtās fotogrāfijas, tā arī pieteikums un pieteicējas paskaidrojumi.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicēja, novietojot transportlīdzekli minētajā vietā, nav ievērojusi CSN 135.5apakšpunkta prasības un tādējādi izdarījusi LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 7.punktā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Vienlaikus pieteikumā norādīts, ka pārkāpums pieļauts neapzināti, dažādu apstākļu sakritības dēļ, līdz ar ko, pieteicējas ieskatā, šādos apstākļos iespējams piemērot LAPK 21.pantu.

[9] Lēmums, kas ir pieteicējai nelabvēlīgs administratīvais akts, pamatots ar CSN 135.5.apakšpunktu un LAPK149.^{10}panta piektās daļas 7.punktu.

CSN 135.5.apakšpunkts noteic, ka ir aizliegts apstāties un stāvēt uz gājēju pārejām, vietās, kur brauktuvi šķērso velosipēdu ceļš un tuvāk par 5 metriem no tām.

LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 7.punkts paredz atbildību par stāvēšanu uz gājēju pārejām vai tuvāk par pieciem metriem no tām, uzliekot naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit latu apmērā.

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šīm tiesību normām, jākonstatē, ka persona novietojusi stāvēšanai transportlīdzekli tuvāk par pieciem metriem no gājēju pārejas.

[10] Atbilstoši LAPK 244.pantam tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Saskaņā ar LAPK 272.pantu, institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus – Protokolu, fotogrāfijas un pieteicējas apstrīdēšanas iesniegumu, tiesa atzīst, ka ar tiem ir pierādīts fakts, ka pieteicēja novietojusi stāvēšanai automašīnu tuvāk par pieciem metriem no gājēju pārejas.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka ar lietas materiāliem ir pierādīts, ka pieteicēja nav ievērojusi CSN 135.5.apakšpunkta prasības, līdz ar ko ir pierādīta pieteicējas vaina LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 7.punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

[11] LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 7.punkta sankcija paredz vadītājam uzlikt naudas sodu 30 latu apmērā, kas arī tika piemērots pieteicējai.

Secināms, ka, konstatējot jebkuru no LAPK 149.^{10}piektajā daļā paredzētiem administratīvā pārkāpuma sastāviem (pastāvot noteiktiem faktiskajiem apstākļiem), iestājas stingri noteiktas tiesiskās sekas. Tādējādi arī gadījumā, ja tiek konstatēts, ka transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai tuvāk par pieciem metriem no gājēju pārejas, pārkāpējam jāpiemēro naudas sods 30 latu apmērā. Tas nozīmē, ka likumdevējs nav piešķīris iestādei rīcības brīvību soda veida un apmēra noteikšanā. Likumdevējs arī nav piešķīris iestādei tiesības veikt lietderības apsvērumus ar mērķi radīt individuālus lēmumus. Līdz ar to Lēmums ir uzskatāms par obligāto administratīvo aktu, jo piemērojamā tiesību normā ir noteikts, ka, pastāvot noteiktiem faktiskajiem apstākļiem, jāpieņem konkrēta satura lēmums.

Ņemot vērā, ka likumdevējs par konkrēto pārkāpumu ir noteicis tikai vienu iespējamu soda veidu un apmēru, tā apmēru neietekmē LAPK 32.panta otrajā daļā noteiktie apstākļi, kas

parasti būtu jāņem vērā, nosakot piemērojamo sodu, proti, pārkāpuma raksturs, pārkāpēja personība, viņa vainas pakāpe, mantiskais stāvoklis, atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi.

Izņēmumus no minētā noteic LAPK 21.pants.

[12] Saskaņā ar LAPK 21.panta pirmo daļu, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu. Šā panta otrajā daļā noteikts, ka ceļu satiksmē izdarīto administratīvo pārkāpumu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz trīsdesmit latus un ja šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, var atzīt par maznozīmīgu.

No minētajām tiesību normām izriet, ka ceļu satiksmē izdarītais administratīvais pārkāpums var tikt atzīts par maznozīmīgu, ja pastāv LAPK 21.panta otrajā daļā noteiktie obligātie priekšnosacījumi, proti, par šādu pārkāpumu paredzētais sods nepārsniedz trīsdesmit latus, pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Taču, lai pārkāpumu atzītu par maznozīmīgu, papildus obligāto priekšnosacījumu konstatēšanai iestādei ir jāizvērtē LAPK 32.panta otrajā daļā minētie apstākļi: pārkāpuma raksturs, pārkāpēja personība, viņa vainas pakāpe, mantiskais stāvoklis, atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi un jāizdara lietderības apsvērumi saskaņā LAPK 22.pantā noteikto administratīvā soda mērķi, proti, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Proti, iestādei ar LAPK 21.pantu ir piešķirta rīcības brīvība izvērtēt, vai LAPK 32.pantā noteiktā mērķa sasniegšanai ir nepieciešams saukt pārkāpēju pie administratīvās atbildības, vai arī mērķi ir iespējams sasniegt, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ka administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 12.februāra sprieduma lietā SKA-15/2009 14.punktu*).

No lietas materiāliem redzams, ka lietā nav konstatēti, ne administratīvo atbildību mīkstinoši, ne arī pastiprinoši apstākļi.

Pieteicēja pieteikumā ir norādījusi, ka novietojusi automašīnu stāvēšanai un aizgājusi uz tuvumā esošo bērnu pirmsskolas izglītības iestādi. Turklāt, iespējamā pārkāpuma izdarīšanas brīdī bija samazināta satiksmes intensitāte, tā bija trešdiena, diennakts gaišais laiks, sauss asfaltbetona ceļa segums un laba redzamība, turklāt pieteicēja iepriekš nav administratīvi sodīta. Pieteicēja norāda, ka ievēroja CSN 10.punktā noteiktās prasības. Pieteicējas ieskatā, minētie apstākļi uzskatāmi par tādiem, kuru dēļ pieteicējas izdarīto pārkāpumu būtu pamats atzīt par maznozīmīgu.

Izvērtējot pieteicējas norādītos apstākļus, tiesa secina, ka pieteikumā minētais, ka izdarītais pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, kā arī nav cietusi sabiedriskā kārtība, nav atzīstams par pietiekamu pamatu pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu.

Kā norādīts iepriekš, apstāklis, ka izdarītais pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, ir obligāts priekšnosacījums, lai iestāde varētu lemt par LAPK 21.panta pirmās daļas piemērošanu, proti, konstatējot minētos apstākļus, pārkāpums nevar tikt atzīts par maznozīmīgu, jo saskaņā ar CSN 10.punktu ceļu satiksmes dalībniekiem ir pienākums neradīt satiksmei bīstamas vai satiksmi apdraudošas situācijas, taču minētās tiesību normas prasību ievērošana neizslēdz ceļu satiksmes dalībnieku pienākumu ievērot pārējās CSN

ietvertās tiesību normas, tostarp ievērot noteiktos stāvēšanas aizliegumus, neatkarīgi no tā vai normu prasību neievērošana rada vai nerada tiešas sekas (arī iespējamas sekas) citiem ceļu satiksmes dalībniekiem.

Pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgumu, ir jākonstatē tādi apstākļi, kas atšķir konkrēto gadījumu no sankciju paredzošajā tiesību normā noteiktā pārkāpuma dēļ pārkāpuma objektīvās puses, proti, ja konkrētajā gadījumā sabiedriskais kaitējums vai kaitējums tieši ceļu satiksmei ir tik nebūtisks, ka personas saukšana pie administratīvās atbildības neattaisno LAPK noteikto administratīvā soda piemērošanas mērķi. Vai arī, izvērtējot pārkāpuma subjektu un subjektīvo pusi, kopsakarā ar pārkāpuma raksturu, ir konstatējami tādi apstākļi, ka LAPK soda piemērošanas mērķis tiek sasniegts, nesaucot pārkāpēju pie administratīvās atbildības. Taču izskatāmajā gadījumā likumdevējs ir izvērtējis šāda pārkāpuma raksturu un atzinis, ka šāda darbība pati par sevi ir administratīvi sodāma, nosakot konkrētu sodu, neatkarīgi no faktiskā apdraudējuma ceļu satiksmei vai sabiedrībai kopumā.

Turklāt, tiesas ieskatā, vērā ņemami arī apstākļi, ka pārkāpums izdarīts diennakts tumšajā laikā, proti, pulksten 18.06, pārkāpuma brīdī jau bija ieslēgts ielu mākslīgais apgaismojums, lija lietus, kas padara vēl sliktāku redzamību un slapju ceļa segumu, turklāt, pilsētas centrā - vietā, kur tiešā tās tuvumā atrodas bērnu pirmsskolas izglītības iestāde, kas tiesas ieskatā, šajā diennakts laikā – kad bērni tiek izņemti no pirmsskolas izglītības iestādes, palielina pieteicējas izdarītā pārkāpuma bīstamību, jo mazu bērnu, ja tas šķērsos gājēju pāreju, aiz pieteicējas automašīnas būs grūti pamanīt, tādējādi potenciāli palielinās gājēju, īpaši bērnu, apdraudējuma risks uz gājēju pārejas.

Lai arī šī konkrētā pieteicējas pārkāpuma rezultātā tiešas negatīvas sekas neiestājās, pieteicējas rīcība tās reāli varēja radīt.

Ievērojot minēto, tiesa uzskata, ka lietā konstatētajos apstākļos nav pamata pieteicējas pieļauto pārkāpumu atzīt par maznozīmīgu, līdz ar to izskatāmajā gadījumā LAPK 21.pants nav piemērojams

Apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpēju sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu. Izņēmums pieļaujams vienīgi būtisku (ārkārtas) apstākļu dēļ.

Tiesa nekonstatē būtiskus, no pieteicējas gribas un rīcības neatkarīgus apstākļus vai īpašu nepieciešamību novietot transportlīdzekli stāvēšanai Protokolā norādītajā vietā. Uz tādiem apstākļiem nav norādījusi arī pati pieteicēja.

[13] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa secina, ka lietā nav konstatējami tādi apstākļi, kuru dēļ pieteicējas izdarītais LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 7.punktā paredzētais administratīvais pārkāpums būtu atzīstams par maznozīmīgu un saskaņā ar LAPK 21.panta pirmo daļu pieteicēja būtu atbrīvojama no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu. Tādējādi, tiesa atzīst, ka Lēmums ir pamatots un tiesisks, savukārt pieteicējas pieteikums ir noraidāms.

[14] Pieteicēja norāda, ka Rīgas pašvaldības policijas darbinieku rosība, lai formāli veiktu savus pienākumus un sastādītu protokolus tiem bērnu vecākiem, kuri atbrauc pēc savām atvasēm un kuri, iespējams, formāli pārkāpuši CSN, nav atzīstama par cienīgu rīcību, turklāt tā nav vērsta uz Ceļu satiksmes likuma 2.pantā noteikto mērķu sasniegšanu.

Ceļu satiksmes likuma 2.pants noteic, ka šā likuma mērķis ir noteikt ceļu satiksmes norises un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskajām un juridiskajām personām piederošo mantu, regulēt mehānisko transportlīdzekļu īpašuma, turējuma un lietošanas tiesību iegūšanu, kā arī transportlīdzekļu īpašnieku, turētāju un lietotāju atbildību.

Tiesas skatījumā Rīgas pašvaldības policijas inspektoru rīcība bija vērsta uz minētajā normā norādīto mērķu sasniegšanu, jo pieteicējas transportlīdzeklis radīja tiešus draudus ceļu satiksmes dalībniekiem, viņu mantai.

Turklāt saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes 2010.gada 21.decembra lēmumu Nr.D57/10-6/3878 (2010.gada 10.novembra administratīvā pārkāpuma protokols-paziņojums D-57 Nr.108484256), bet *A.P.* pieteikumu noraidīt.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis (paraksts) I.Petrovska

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese_____ I.Petrovska

Rīgā, 2011.gada 1.decembrī.